

En Ricard és el que s'anomena un arquitecte trasplantat que ha sabut arrelar i afermar-se a noves terres i climatologies: **"Sóc barceloní, però abans d'acabar els estudis d'arquitectura, l'any 1977, vaig fer cap a la Seu d'Urgell per muntar-hi un despatx d'interiorisme. Tot i que els primers quatre anys van ser complicats perquè vivia entre l'interiorisme i la carrera, vaig aconseguir de fer-m'hi una clientela i desenvolupar-hi el projecte de final d'estudis. Amb el títol d'arquitectura vaig iniciar-me en l'exercici des del despatx d'interiorisme"**.

Els inicis no podien ser d'altra manera per a un professional amb una vocació tan primerenca: **"Des dels onze anys que volia ser arquitecte. La coneixença de David Mackay -amb qui vaig tenir el privilegi de comptar com a tutor durant el projecte final de carrera- em va marcar, les seves converses sobre arquitectura m'atreien moltíssim. De jove vaig conèixer diferents móns. Vaig fer els estudis a l'escola Isabel de Villena, vaig ser minyó de muntanya als Guies Sant Jordi i vaig jugar a hockey sobre herba al Club de Polo. Vaig tenir la sort d'iniciar-me amb excel·lents tutors i de rebre una gran influència del meu entorn. Recordo, particularment, les pràctiques que vaig fer al despatx d'en Manel Ribas i Piera".** Tanmateix, l'entorn no és res sense la sensibilitat de l'artista: **"Sempre he cregut que l'arquitectura s'aprèn veient-la i sempre he estat molt influenciat pel món de la imatge: el món sempre m'ha entrat més per la vista que no pas per l'intel·lecte. La meva sensibilitat em diu de seguida si en aquell entorn m'hi trobo bé o no. L'arquitectura és el món de la imatge aplicat a la vida real, és la sensació especial que una sala i una llum concreta provoquen sobre la meva persona, és la meva relació amb l'espai".** Diuen que no hi ha arquitecte sense animeta artística. **"L'arquitectura és un art que els engloba tots. Una pintura, una peça de música... em poden provocar un sotrac. L'arquitectura és on totes les arts conflueixen"**.

Durant aquests anys a la Seu d'Urgell en Ricard ha agraït profundament tot el bagatge de joventut, **"perquè després de tres Centres d'Atenció Primària fets i la reforma i ampliació de l'hospital de la Seu sé que vaig adquirir un bagatge valuósíssim al costat dels germans Canosa durant el projecte de l'Hospital General de Catalunya, un dels hospitals mes grans de l'Estat. I no em refereixo tan sols a aspectes tècnics sinó a la feina prèvia al projecte: és fonamental un recull exhaustiu d'informació abans de qualsevol projecte, perquè els arquitectes tant ens podem trobar davant d'una església com davant d'un hospital"**.

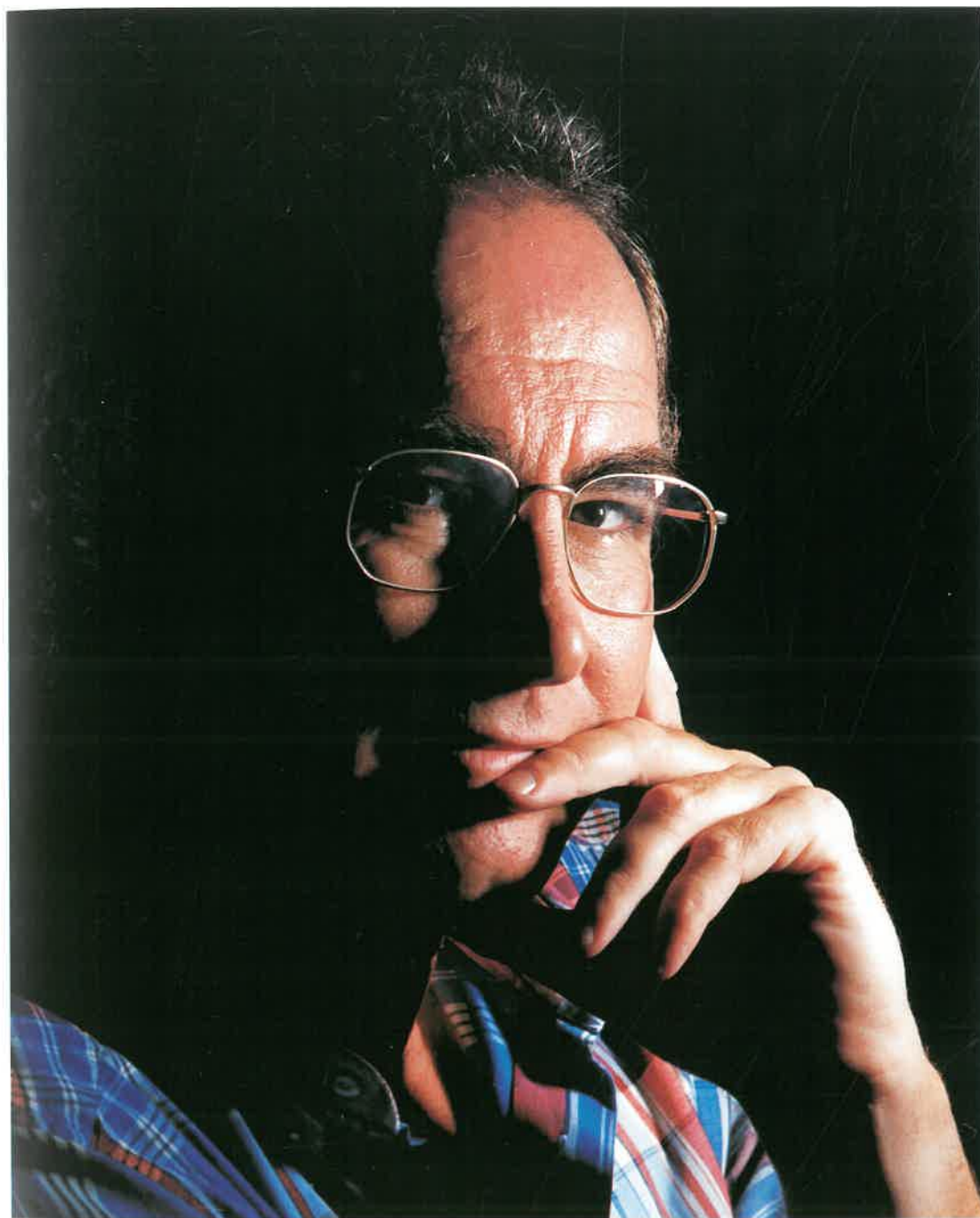
Privilegiat en els seus mestres, en Ricard encara se'n considera més quan parla de la seva ciutat de residència: **"La Seu és, possiblement, la primera ciutat del Pirineu català, en un emplaçament estratègic com a zona de pas amb un paper específic pel fet que és ciutat pirinenca i perquè fa frontera amb Andorra. És un municipi amb una personalitat profundament marcada al llarg de la història en especial per dos factors: el seminari i l'exèrcit. La presència militar i la dels capellans, la**

proximitat a Andorra i una residència petita han conformat una manera de ser reservada vers els forans".

La democràcia, però, també va fer arribar els seus aires al Pirineu: **"L'any 1982 va ser un any clau. Des dels aiguats d'aquell any es fa una planificació i una redefinició de la ciutat que es va rematar en declarar-la subseu olímpica amb l'acollida del piragüisme a Aigües Braves. Va ser fonamental des del punt de vista de les inversions i va permetre a la comarca de fer un salt cap al progrés. I tot gràcies a la visió i a l'esforç del govern municipal i tota la gent que va treballar de valent per fer de la vila una subseu olímpica"**. A en Ricard li canvia la veu quan recorda aquella època d'il·lusions: **"Mai no havia vist treballar amb tanta il·lusió, tanta concentració i d'una manera tan desinteressada per fer que l'engranatge funcionés. Recordo que se'm va encarregar un estudi d'infraestructures de la Seu i que, com a voluntari i per a la meva afecció la fotografia, vaig ser responsable de premsa gràfica durant els Jocs. Ho vaig viure ben bé des de dins, de l'inici al final, i reconec que va ser fonamental i decidí per al desenvolupament turístic de les Valls del Cadí. Cal dir que va ser un esforç considerable, des de l'inici -preparar en dos dies un dossier de presentació de la ciutat perquè l'alcalde Maragall el pogués entregar a Samaranch- fins al final. El resultat va ser excepcional"**.

Des d'aleshores la Seu s'ha desvetllat: l'hospital, l'església de Sant Domènec -avui centre de congressos-, el passeig..., tot de projectes en els quals en Ricard ha tingut la satisfacció de col·laborar: **"Som a l'última fase de la restauració i millora de l'única catedral romànica del món. Tanmateix",** assegura mentre se li aombra la veu, **"cal que els responsables polítics es plantegin el tema Pirineu ben seriosament. De cap manera el Pirineu no pot continuar sent el jardí de Catalunya: caldria crear-ne una àrea específica, coordinada amb la resta de nacions que hi estan vinculades -País Basc, Navarra, Aragó i sud de França- i fer que el Pirineu deixi de ser aquesta làmina que passem quan anem de camí cap a Europa. L'única solució seria crear un Pirineu frontissa amb una franja de serveis longitudinal: que el qui vagi a la pista de gel de Puigcerdà pugui accedir al Parc del Cadí i d'allà al Parc Olímpic del Segre i fins a Caldea, Andorra, etc. Aquesta trama és fonamental per entendre que cal estructurar el Pirineu longitudinalment i no pas de través. Potser així les comarques deixarien de despoblar-se a marxes forçades, el camp recuperaria el seu nivell i els boscos no es degradarien. Ara per ara el Pirineu és un eix ben oblidat"**.

Des de l'exercici d'aquesta professió tan extraordinària en Ricard mirarà de recuperar Pirineu i ofici, **"perquè tal com passa a les terres septentrionals, molts cops la relació arquitecte-client es veu enterbolida per manca d'informació i sensibilització per ambdues bandes. El diàleg ens pot ajudar a tots: al client, a comprendre millor la nostra feina; a l'arquitecte, a fer una tasca més acurada i humil"**.

“L’arquitectura és el món de la imatge aplicat a la vida real, és la sensació especial que una sala i una llum concreta provoquen sobre la meva persona, és la meva relació amb l’espai”

Ricard Lobo - La Seu d’Urgell (Alt Urgell)